

РЕШЕНИЕ

№ 48

гр. Шумен, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Йордан В. Димов

при участието на секретаря Татяна Св. Тодорова
като разгледа докладваното от Йордан В. Димов Гражданско дело №
20223600100463 по описа за 2022 година

Настоящото дело е образувано по искова молба подадена от Г. С. Г., ЕГН *****, В. Н. Г., ЕГН ***** и двамата от гр. Ш.... и Д. В. Н., от гр. Ш..., със съдебен адрес – гр. Ш... против „ДЗИ – Общо застраховане” ЕАД, ЕИК-121718407, гр. С...., като претенция за изплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на ПТП. Ищците сочат, че на 25.04.2021 г. около 13:00 часа на републикански път П99, в района на км 35+500, при управлението на л.а. „Рено Меган“, рег. №А...ММ, водачът на автомобила И.Д.Х. нарушил правилата за движение по пътищата като предприел маневра – завои наляво за навлизане в крайпътна територия (паркинг на резерват Ропотамо), с което отнел предимство на насрещно движещия се мотоциклет „Априлия СЛ100 Фалко“, рег. №ТХ...А, управляван от А.Р.К., вследствие на което мотоциклета се ударил в лекия автомобил. В резултат на това била причинена смъртта на П. В.а Г., която се возела като пътник на мотоциклета „Априлия СЛ100 Фалко“. Във връзка с ПТП и настъпилата смърт на П. Г. е образувано ДП №50/2021 г. по описа на РУП – Приморско, прокурорска преписка №3036/2021 г. по описа на ОП – Бургас. Водено е НОХД №500/2022 г. по описа на ОС – Бургас, приключило с влязла в сила присъда, с която водачът И.Д.Х. е признат за виновен в настъпилото ПТП и причиняване по непредпазливост на смъртта на П. В.а Г.. Първите двама ищци - Г. С. Г. и В. Н. Г. са родители на починалата, а третият - Д. В. Н., неин брат. Смъртта на пострадалата довела до страдания и затруднения в осиротялото семейство. Родителите поддържали близки и топли отношения с починалата – на взаимно разбирателство, обич и подкрепа. Пострадалата била в добро здравословно състояние и напълно активна към момента на нейната смърт. Нейните родители не могли да приемат нейната загуба. Не минавал и ден, в който те да не тъжат за загубата и. Третият ищец също бил в близки и топли отношения с починалата П. Г.. Той също тъжал за нея и не можел да

приеме загубата на сестра си. Загубата на последната бил един от най-тежките моменти в живота му. Сочи, че съобразно традиционните отношения в българското семейство – родителите и братята и сестрите са едни от най-близките роднини. Намира, че подобни стандарти въвежда и Директива 2012/29АС на Европейския парламент и Съвета от 25.10.2012 г. за установяване на минимални стандарти за правата, подкрепата и защитата на жертвите на престъпления и за замяна на Рамковото решение (2001/220/ПВР) на Съвета намира, че обезщетението за смъртта на близък роднина следва да се определи с оглед правилата на справедливостта, според чл.52 от ЗЗД, но и съобразно лимитите на отговорността на застрахователите по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Сочи, че §4 от ДР на КЗ, във вр. с чл.492 от КЗ предвижда, че застрахователната сума за неимуществени и имуществени вреди, вследствие на телесно увреждане или смърт е в размер на 10 420 000 лв. за всяко събитие независимо от броя на пострадалите лица. Сочи, че с уведомление с вх. №03-0438 от 28.04.2021 г. „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД е било уведомено за процесното ПТП от виновния за неговото настъпване водач И.Д.Х.. Със Заявление №0-92-6607/21.05.2021 г. и със Заявление №0-92-12095/28.09.2021 г., пред „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД била предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпените от ищците и имуществени вреди, като били представени писмени доказателства, необходими за определяне и изплащане на обезщетение по основание и размер. Била образувана щета № 43072952100098, по която на 19.10.2022 г. ответното дружество изплатило застрахователни обезщетения на Г. Г. и В. Г. в размер на по 120 000 лева, без да изплати дължимата се законна лихва към така определените от тях размери на застрахователни обезщетения. Сочи, че ищците се били съгласни с така определените размери на застрахователните обезщетения, тъй като ги намирали за занижени. При разглеждане на извънсъдебните претенции, ответното дружество изразило становище, че няма законно основание за изплащането на обезщетение за Д. В. Н.. Излага твърдение, че разпоредбата на чл. 498, ал. 1 от КЗ (респективно чл. 380. ал. 1 от КЗ), е неправилна и противоконституционна. Намира, че поставянето на един гражданскоправен субект в неравностойно положение спрямо друг, а именно въвеждането на задължителна предпоставка - предявяване на доброволна претенция пред застрахователя като условие за реализирането на гражданските права по съдебен ред, противоречи на основни принципи, залегнали в ГПК чл. 2 и чл. 9 от ГПК, Конституцията на Република България и Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи чл. 6, ал. 1 от ЕКЗПЧОС. Моли съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищците суми, както следва: 1). На Г. С. Г. и В. Н. Г. сумата от по 80 000 лв. (общо 160 000 лв.) представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, получени като пряка и непосредствена последица от загубата на починалата П. В.а Г., ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на уведомяване на застрахователя – 28.04.2021 г. до окончателното и изплащане.; 2). На Г. С. Г. и В. Н. Г. сумата от по 18 001.44 лв. (общо 36 002.88 лв.), представляваща лихва върху доброволно изплатените преди завеждане на исковата молба суми в размер от по 120 000 лв. за периода от датата на уведомяване на застрахователя – 28.04.2021 г. до 19.10.2022 г. –

датата на изплащане на сумите.; 3). На Д. В. Н. 26 000 лв., представляващи обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразили се в болки и страдания, получени като пряка и непосредствена последица от загубата на починалата П. В.а Г., ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на уведомяване на застрахователя – 28.04.2021 г. до окончателното и изплащане. Претендират се и направените в производството съдебни и деловодни разноски, включително и тези за адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗАдв.

От страна на ответника „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД е депозиран отговор на исковата молба по реда на чл.131 от ГПК. В него са оспорени изцяло така предявените искове. Сочи, че във връзка с процесното ПТП са били заведени претенции за заплащане на обезщетение по доброволен ред пред застрахователя, като е образувана щета №4307295210098, по която на всеки от заявителите е изплатена сумата от 120 000 лв. на 19.10.2022 г. намира, предвид обстоятелството, че тези факти се твърдят от ищите да бъдат приети за безспорно установени в производството. Намира, че тези суми следва да са репарирали пострадалите и се явяват справедливо обезщетение. Намира, че предявените претенции над тези суми са завишени и не отговарят на установените обществени критерии за справедливост, както и не отговарят на обичайните размери на обезщетенията присъждани в аналогични случаи. По отношение претенцията на Д. В. Н. сочи, че оспорва правата му да получи обезщетение за неимуществени вреди в качеството му на брат на загиналата. Сочи се, че лицето обосновава претенцията с постановеното в ТР №1/2016 г. по описа на ОСГНК на ВКС, но намира, че допуснатото с посоченото ТР разширение на кръга от лица, оправомощени да претендират обезщетение, в случая на братя и сестри е по-скоро изключение и касае само случаите, когато между починалия и лицето се е породила особена близост, оправдаваща получаването на подобно обезщетение. Намира, че е нормално кръвната връзка на ищеца Н. и починалата Г. да има характера на близост, както се характеризират нормалните отношения между брат и сестра, но намира, че ТР поставя и още едно условие – тази връзка да се характеризира с изключителност. Т.е. само фактът на близкото родство не е достатъчен, за да се претендира обезщетение от брат или сестра. Следва да се установи, че създадената между двамата приживе връзка е особена, дълбока, трайна емоционална връзка, отличаваща се от обичайните отношения между близки. Намира, че в конкретната хипотеза не се установяват подобни изключителни отношения между братя и сестрата. Оспорва претенцията на Д. Н., като сочи, че същата е завишена според установените обществени критерии за справедливост – чл.52 от ЗЗД, както и установеното с трайната съдебна практика. Позовава се на §96, ал.1 от КЗ като сочи, че е въведен лимит на застрахователното обезщетение за лицата извън тесния семеен кръг. Сочи, че приложените с ИМ писмени доказателства следва се приемат, като и не се противопоставя на допускането на трима свидетели за ищеца. Оспорва необходимостта ответника да бъде задължен да представи застрахователната полица, касаеща процесната застраховка „Гражданска отговорност“, като сочи, че не оспорва наличието на такава.

В съдебно заседание за ищите се явява адвокат пълномощник. Последният заема

становище, че обективно и субективно съединените искове следва да бъдат уважени, така, както са предявени. Намира, че претенциите са категорично установени от ангажираните в производството доказателства. Моли да му бъдат присъдени разноски, така, както са сторени. Предоставя списък за разноските по чл.80 от ГПК. За ответника също се явява адвокат - пълномощник. Последната заема становище, че претенциите са неоснователни, като сочи, че ишците В. и Г. Г.и са получили вече обезщетение, като намира, че то е справедливо и достатъчно, за да репарира понесените от тях неимуществени вреди. По отношение на претенцията на ответника Д. Н. заема становище, че е неоснователна поради обстоятелството, че последният не отговаря на критериите, които е заложило ТР №1/2016 г. (на ОСГТНК), тъй като не е установено, че починалата и ответника Н. са били в близки отношения.

Ищцовата страна е депозирала и писмени бележки, които се припокриват като съдържание с изложението в ИМ.

Така предявените обективно съединени претенции са процесуално **допустими**.

Разгледани по същество същите са **частично основателни**.

Предвид заявеното в исковата молба съдът намира, че е сезиран със субективно и обективно съединени искове за заплащане на суми като обезщетение за претърпени неимуществени вреди, предявими от пострадал против застраховател по застраховка „гражданска отговорност“. Посочените искове, предявени срещу застрахователя са придружени от акцесорни искове за мораторна лихва. В подобно производство всяка от страните носи доказателствена тежест да установи благоприятните за нея факти и обстоятелства. Ишците следва да установят наличието на вреди, причинна връзка между настъпилите щети и поведението на причинителя на щетата, както и обстоятелството, че причинителя е имал сключена застраховка „гражданска отговорност“ при ответника-застраховател. Следва да бъдат установени претърпените от ишците болки и страдания, техният интензитет и продължителност. Ответникът изцяло оспорва основанието и размера на обезщетението. Не оспорва, че причинилото ПТП МПС – на „Рено Меган“, рег. №А...ММ има застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника, като това обстоятелство следва да бъде определено от съда като безспорно между страните. Ответника не оспорва вината на водача причинил ПТП, причинно следствената връзка между ПТП и настъпилите вреди, видът и характерът на тези вреди. В доказателствена тежест на ишците е да установят описаните правно-релевантни обстоятелства – настъпването на ПТП, причинната връзка с телесните повреди на пострадалия, настъпването на претърпените неимуществени вреди – техните характеристики и интензивност.

Предвид обстоятелството, че за деянието има влязла в сила присъда съдът намира, че приложение в случая имат чл.300 от ГПК – *„Влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.“*, като за ишците отпада необходимостта да установят вината на водача, противоправността на поведението на последния, както и причинната връзка между

деянието и настъпилите щети (смъртта на починалата П. В.а Г.). Т.е. по силата на процесуална норма съдът е задължен да приеме, че присъдата установява извършването на деянието, респективно причинно-следствената връзка между причиненото ПТП и смъртта на пострадалата, като в тази насока, освен представената и приета присъда не са необходими доказателства. Заверен препис от присъда №33/07.7.2022 г. по НОХД №20222100200500 по описа на ОС – Бургас е приложена – листи 8 и 9 по делото. В отношение с вредоносния резултат са и множество други ангажирани от ищите доказателства, които с оглед изложеното не е необходимо да бъдат коментирани по същество – Констативен протокол за ПТП с пострадали лица от 25.04.2021 г. (л.10-11), Протокол за оглед на ПТП от 25.04.2021 г. (л.12-17); Протокол за оглед на местопроизшествие от 26.04.2021 г. (л.22-24); Протокол за оглед на местопроизшествие (л.25-27); Съдебно –медицинска експертиза на труп (л.32-33); Препис-извлечение от акт за смърт (л.34).

По делото е представена и застрахователна полица №BG/06/12100101021988 (л.38), с която е застрахован по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ причинилият ПТП автомобил - „Рено Меган“, рег. №А...ММ, със срок на действие от 11.04.2021 г. до 10.04.2022 г.. Представено е и уведомление №О30438/28.04.2021 г. (л.39), с което водачът и собственик на автомобила И.Д.Х. е уведомил застрахователя за настъпилото на 25.04.2021 г. ПТП. Приложено е и Заявление за изплащане на застрахователно обезщетение вх. №0-92-6607/21.05.2021 г. (л.40-41 от делото). С посоченото заявление са отправени претенции от ищите Г. С. Г., В. Н. Г. и третото на настоящото производство лице А.Р.К. за обезщетяване на настъпилите за последните неимуществени вреди в размер на по 250 000 лв. за всеки един от тях или общо 750 000 лв. Приложено е и Заявление за изплащане на застрахователно обезщетение вх. №0-92-12095/28.09.2021 г. (л.42-45 от делото). С посоченото заявление е направена претенция за заплащане на обезщетение за претърпените неимуществени вреди от страна на ищеца Д. В. Н. в размер на 100 000 лв. С писмо изх. №0-92-13634/13.10.2022 г. по застрахователна преписка №43072952100098 (л.54 от делото) е било отказано да бъде изплатено обезщетение за неимуществени вреди на Д. В. Н. с оглед обстоятелството, че застрахователят е преценил като недоказани основанията за това, тъй като не са били налични данни за особено близка връзка между претендиращия обезщетението и починалата. С писмо изх. №0-92-13962/19.10.2022 г. по застрахователна преписка №43072952100098 (л.55 от делото) на Г. С. Г. е било определено от застрахователя обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 120 000 лв., а на В. Н. Г. е било определено обезщетение в размер на 120 000 лв. неимуществени вреди и 1 500 лв. – имуществени вреди.

Изложените по-горе обстоятелства, които се отнасят до установяване на част от фактическата обстановка по делото не са спорни между страните. Напротив те се твърдят от тях. Спорен остава въпросът по отношение доказаността на претенциите за неимуществени вреди за ищите Г. С. Г. и В. Н. Г. над заплатените суми от 120 000 лв. за всеки един от тях, претендирани в това производство като суми в размер на по 80 000 лв. за всеки един от тях до размер на обезщетението от общо 200 000 лв. за всеки един от тях. Оспорва се и целият

размер на претендираното от ищеца Д. В. Н., като ответника оспорва обстоятелството, че последният е имал особено близки отношения с пострадалата. В тази връзка съдът ще следва да съобрази и Удостоверение за родствени връзки изх. №ГРС-05-063/28.04.2021 г. на Община Шумен, касаещо починалата П. В.ова Г. (л.36 от делото), в което е посочено, че ищеца Д. В. Н. е еднокръвен брат на починалата, както и ангажираните свидетелски показания, изхождащи от свидетелите на ищеца – П. С. Х. (сестра на ищцата Г., леля на починалата) и С.К.Х. (вуйчо на починалата и зет на ишците Г.и).

И двамата свидетели П. С. Х. и С.К.Х. свидетелстват за близки семейни отношения между починалата и ишците. По отношение на В. Г. и съпругата му Г. Г. се сочи, че починалата била тяхно единствено дете. Уточнява се, че те били задръжно семейство и споделяли всичко помежду си. Твърдят, че смъртта на починалата била голям шок за семейството, както и че както нейните родители така и близките им роднини, включително ищецът Н. и двамата свидетели, като леля и вуйчо на последната били потресени от нейната смърт. Сочат, че родителите, а и нейният полубрат – Д. Н. приели тежко нейната смърт. Свидетелката Х. сочи: *„От раждането на П., В. и Г. си я отглеждаха самостоятелно с изключително внимание и грижи към израстването и, към образованието и и към това тя да се формира като един успешен човек. Винаги и навсякъде са били заедно.“* По отношение на смъртта на детето им свидетелката сочи: *„Те не са същите хора. С изключителна скръб и с изключителна болка те приеха този факт ...“, „Тези хора са изключително добри, весели и интелигентни, но след тази загуба, те не могат да преодолеят липсата на дъщеря си, те не са вече така непосредствени и спокойни.“* Подобни са показанията и на свидетеля Х.. относно отношенията между родители и дъщеря – *„... П. винаги споделяше с майка си и баща си. Те се обичаха и нищо не ги е разделяло. Помагаха си много и П. споделяше много с тях ...“*

Така обрисувана картината на отношенията между родители и дете дава основание да се приеме, че родителите са имали много близка и непосредствена връзка със своята дъщеря, както и обстоятелството, че нейната ранна и неочаквана смърт е предизвикала сериозно сътресение в техния живот. Налице е загуба на единственото дете от общия брак на ишците, което е поставило двамата в състояние на неочаквано и продължително психологическо страдание от липсата, чиито размери и продължителност в техния живот ще са трайни и незаличими.

По отношение на претенцията заведена от Д. В. Н. не се установяват близки отношения в значителна степен между последния и починалата П. Г.. Въпреки, че в показанията си свидетелите Х..и сочат, че двамата са имали изключително силна връзка като брат и сестра при по-подробния разпит се установява, че в голяма степен не е налице онзи материален субстрат, който да говори за изключителност на отношенията между двамата. От една страна явно е, че ищецът Н. и починалата Г. са брат и сестра, но от данните по делото става ясно, че Н. е син на ищеца В. Г. от предходен брак – т.е. те не са пълнокръвни, а са еднокръвни брат и сестра. Не само това при уточняващите въпроси към свидетелите Х..и се установява, че Д. В. Н. и П. Г. като деца не са живеели заедно в едно домакинство,

това явно е поради обстоятелството, че ищеца Н. е отглеждан от майка си, а не от семейството на В. и Г. Г.и. Твърденията, че те са ходели заедно на почивки на море (със семейство Г.и), което е било веднъж годишно, не може да формира извод за тяхната особена близост. Твърденията, че те са били близки свидетелите пресъздават единствено с това, че двамата са се търсели по телефон. При уточняващи въпроси става ясно, че разликата във възрастта на двамата (четири години) е довела до това, че докато починалата Г. е учела средното си образование в гр. Шумен, ищецът Н. е бил студент в гр. Варна. Впоследствие, когато П. Г. станала студент в гр. Варна, ищецът Н. заминал да учи в Холандия, където се намирал и бил трайно установен и към момента. В този смисъл не се установява между двамата да е била налице трайна и дълбока емоционална връзка – т.1 от ТР №1/2016 г. на ОСГНТК на ВКС – „*Материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.V.1961 г. и Постановление № 5 от 24.XI.1969 г. на Пленума на Върховния съд, и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди.*“

Предвид гореизложеното съдът намира за справедливо обезщетение за настъпилите увреждания за всеки от двамата родители сумата в размер на 170 000 лв., но след като се вземе предвид обстоятелството, че на последните застрахователят е изплатил по 120 000 лв., като обезщетение за претърпените неимуществени вреди следва да се присъдят претендираните в производството 50 000 лв. Разликата до пълния предявен размер – 80 000 лв. съдът намери за неоснователни и недоказани и същите следва в тази им част да бъдат отхвърлени.

Следва да се отхвърли изцяло претенцията на ищеца Деян Н., доколкото по отношение на същият не се установява да е имал трайна и дълбока емоционална връзка с починалата и да е претърпял вследствие на това продължителни болки и страдания. Такива обстоятелства би следвало да се установят преди всичко от разпитаните свидетели, но те не свидетелстваха починалата Г. и ищеца Н. да са имали обичайните за една силна връзка между брат и сестра отношения. Последните години наред са живели в различни домакинства, а в последните години първо в различни населени места, а впоследствие и в различни държави. Макар да може да се приеме, че те са имали нормалните отношения на брат и сестра и не са имали отрицателни чувства помежду си не е установена изключителност на тези отношения и дълбока емоционална връзка.

По отношение на претенциите за мораторни лихви, както по отношение на тези касаещи вече изплатените суми за обезщетение (по 120 000 лв. за всеки от ищите Г.и), така и за тези, които следва съдът да присъди, съдът намери следното от правна и фактическа страна. Нормата на чл.497, ал.1 от Кодекса на застраховането определя началният момент, в който застрахователят следва да дължи суми за обезщетителна лихва – това е по-ранният от

двата момента – „изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по (от КЗ)“ или „изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3.“ Посоченият законов текст не задължава застрахователя да изплаща лихви от момента на уведомяването му за ПТП. Явно в настоящият случай уведомяването на застрахователят за настъпилото ПТП, при което е причинена смъртта на починалата П. Г. е сторил собственикът и водач на причинилото ПТП МПС – Иван Хаджинешев. Това последният е направил на 28.4.2021 г. Мерадавният момент обаче, както бе посочено по-горе, за изпадане на застрахователят в забава по отношение на пострадалите е не момента на уведомяването му за настъпилото ПТП, а момента на предявяването – чл.497, ал.1, във вр. с чл.496, ал.1 от КЗ. По смисъла на закона застрахованият – в случая причинилите ПТП е бил застрахован, има задължение да уведоми застрахователя за настъпилото застрахователно събитие в 7-дневен срок – задължение по чл.495, ал.1, т.3 от КЗ във вр. с чл.430, ал.1 от КЗ. В рамките на производството се установява, че заявление за изплащане на застрахователно обезщетение е предявено от представител на ищците Г. и В. Г.и на 21.05.2021 г. Съгласно нормата на чл.497, ал.1, т.1 от КЗ едва след този момент, ако са представени относимите документи за установяване на обстоятелствата мерадавни за определяне на обезщетението, тече срок от 15 работни дни, в който застрахователят следва да изплати обезщетение и едва след това последният изпада в забава и за него възниква задължението да изплати мораторна лихва върху претенцията за главница. В настоящия случай съдът счита, че с подаването на заявлението на ищците Г.и са представени и всички документи с отношение към изплащане на обезщетението – представен е Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, препис-извлечение от акт за смърт, удостоверение за наследници. Писмата, с които застрахователят е изисквал допълнително документи са неоснователни в тази част – като напр. писмо изх. №0-92-10499/20.08.2021 г., тъй като както бе посочено по-горе първоначално представените доказателства са достатъчни за установяване на основанието на претенцията. Петнадесетте работни дни след 21.05.2021 г. (петък) се отброяват от 25.05.2021 г. (вторник) до 14.06.2021 г., включително. След това от 15.06.2021 г., ако не е изплатил обезщетение застрахователят вече е бил в забава. Т.е. съдът приема, че мораторни лихви се дължат в конкретния случай по претенциите на Г. Г. и В. Г. от 15.06.2021 г. Това следва да е началния момент, от който застрахователят дължи мораторна лихва върху присъдените с настоящото решение суми, както и моментът, от който застрахователят дължи лихва по претендираните като мораторни лихви суми по вече изплатените обезщетения в размер на по 120 000 лв. Предвид това в тази част исквете за мораторни лихви са основателни от 15.06.2021 г. (датата по смисъла на чл.497, ал.1, т.1 от КЗ) до 19.10.2022 г. – датата на изплащане на сумите или 16 366.66 лв. по претенцията на всеки един от родителите. В останалата им част за период от 28.04.2021 г. до 14.06.2021 г. и за сумите над 16 366,66 лв. до пълният предявен размер 18 001.44 лв. претенциите за мораторна лихва върху сумите от по 120 000 лв., изплатени от застрахователя на ищците Г. Г. и В. Г. следва да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 5 309.33 лв. като държавна

такса за разглеждане на настоящото производство до размера на уважените иски.

Процесуалният представител на ищите в списък по чл.80 от ГПК претендира заплащане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗАдв в общ размер на 28 870.26 лв. Последното е определено като размер като за всеки отделен иск в производството е определена отделна дължима сума за възнаграждение. Това е неправилно. Нормата на чл.7, ал.2 от Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения постановява, че адвокатското възнаграждение се определя от материалният интерес в производство, а не от размерът на отделните претенции *„За процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията са следните:“* В случая материалният интерес се определя от сбора на исковите, а щом става въпрос за възнаграждение изплащано по чл.38 от ЗАдв то материалният интерес е сборът на уважените размери на предявените иски. Този интерес в настоящото производство е 132 73 .32 лв., а дължимата съобразно чл.7, ал.1, т.5 от Наредба №1/2004 г. сума е 9959.33 лв. Ето защо ответникът ще следва да бъде осъден да заплати на адвоката на ищите сумата от 9959.33 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ДЗИ – Общо застраховане” ЕАД, ЕИК-121718407, гр. С.... да заплати на Г. С. Г., ЕГН ***** от гр. Ш...., сумата от 50 000 (петдесет хиляди) лева, представляващи неимуществени вреди – болки и страдания причинени от смъртта на дъщеря и П. В.а Г., която се возела като пътник на мотоциклета „Априлия СЛ100 Фалко“, вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило 25.04.2021 г. около 13:00 часа на републикански път П99, в района на км 35+500, при управлението на л.а. „Рено Меган“, рег. №А...ММ, водачът на автомобила И.Д.Х. нарушил правилата за движение по пътищата като предприел маневра – завой наляво за навлизане в крайпътна територия (паркинг на резерват Ропотамо), с което отнел предимство на насрещно движещия се мотоциклет „Априлия СЛ100 Фалко“, рег. №ТХ....А, управляван от А.Р.К., вследствие на което мотоциклета се ударил в лекия автомобил и в резултат на това била причинена смъртта на П. В.а Г., ведно със законната лихва, считано от 15.06.2021 г. до окончателното изплащане на дължимите като главница суми.

ОТХВЪРЛЯ искът на Г. С. Г., ЕГН ***** да бъде осъдено „ДЗИ – Общо застраховане” ЕАД, ЕИК-121718407, гр. София да заплати сумата от 30 000 (тридесет хиляди) лева, представляващи разликата между присъдените в производството в полза на Г. С. Г. неимуществени вреди от 50 000 (петдесет хиляди) лева и претендираните от последната 80 000 (осемдесет хиляди) лева, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „ДЗИ – Общо застраховане” ЕАД, ЕИК-121718407, гр. С.... да заплати на В. Н. Г., ЕГН ***** от гр. Ш...., сумата от 50 000 (петдесет хиляди) лева, представляващи неимуществени вреди – болки и страдания, причинени от смъртта на

дъщеря му П. В.а Г., която се возела като пътник на мотоциклета „Априлия СЛ100 Фалко“, вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило 25.04.2021 г. около 13:00 часа на републикански път П99, в района на км 35+500, при управлението на л.а. „Рено Меган“, рег. №А...ММ, водачът на автомобила И.Д.Х. нарушил правилата за движение по пътищата като предприел маневра – завой наляво за навлизане в крайпътна територия (паркинг на резерват Ропотамо), с което отнел предимство на насрещно движещия се мотоциклет „Априлия СЛ100 Фалко“, рег. №ТХ...А, управляван от А.Р.К., вследствие на което мотоциклета се ударил в лекия автомобил и в резултат на това била причинена смъртта на П. В.а Г., ведно със законната лихва, считано от 15.06.2021 г. до окончателното изплащане на дължимите като главница суми.

ОТХВЪРЛЯ искът на В. Н. Г., ЕГН ***** да бъде осъдено „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК-121718407, гр. София да заплати сумата от 30 000 (тридесет хиляди) лева, представляващи разликата между присъдените в производството в полза на В. Н. Г. неимуществени вреди от 50 000 (петдесет хиляди) лева и претендираните от последната 80 000 (осемдесет хиляди) лева, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК-121718407, гр. С.... да заплати на Г. С. Г., ЕГН ***** сумата от 16 366.66 лв. (шестнадесет хиляди триста шестдесет и шест лева и шестдесет и шест стотинки), представляващи мораторни лихви върху изплатените на последната суми от ответника „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД в размер на 120 000 (сто и двадесет хиляди) лева, за претърпените от ищцата Г. неимуществени вреди вследствие смъртта на дъщеря и П. Г. за период от 15.06.2021 г. (датата по смисъла на чл.497, ал.1, т.1 от КЗ) до 19.10.2022 г. – датата на изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ искът на Г. С. Г., ЕГН ***** да бъде осъдено „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК-121718407, гр. София да заплати като мораторна лихва върху изплатените на последната суми от ответника „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД в размер на 120 000 (сто и двадесет хиляди) лева за период от 28.04.2021 г. до 14.06.2021 г. и за сумите над 16 366,66 лв. (шестнадесет хиляди триста шестдесет и шест лева и шестдесет и шест стотинки) до пълният предявен размер 18 001.44 лв. (осемнадесет хиляди и един лева и четиридесет и четири стотинки), като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК-121718407, гр. С.... да заплати на В. Н. Г., ЕГН ***** сумата от 16 366.66 лв. (шестнадесет хиляди триста шестдесет и шест лева и шестдесет и шест стотинки), представляващи мораторни лихви върху изплатените на последния суми от ответника „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД в размер на 120 000 (сто и двадесет хиляди) лева, за претърпените от ищеца Г. неимуществени вреди вследствие смъртта на дъщеря му П. Г. за период от 15.06.2021 г. (датата по смисъла на чл.497, ал.1, т.1 от КЗ) до 19.10.2022 г. – датата на изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ искът на В. Н. Г., ЕГН ***** да бъде осъдено „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК-121718407, гр. София да заплати като мораторна лихва върху изплатените на последния суми от ответника „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД в размер на 120 000 (сто и двадесет хиляди) лева за период от 28.04.2021 г. до 14.06.2021 г. и за сумите

над 16 366,66 лв. (шестнадесет хиляди триста шестдесет и шест лева и шестдесет и шест стотинки) до пълният предявен размер 18 001.44 лв. (осемнадесет хиляди и един лева и четиридесет и четири стотинки,) като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ искът на Д. В. Н., от гр. Ш..., със съдебен адрес – гр. Ш... против „ДЗИ – Общо застраховане” ЕАД, ЕИК-121718407, гр. София да му заплати сумата от 26 000 (двадесет и шест хиляди) лева, представляващи неимуществени вреди – болки и страдания, поради смъртта на сестра му П. В.а Г., която се возела като пътник на мотоциклета „Априлия СЛ100 Фалко“, вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило 25.04.2021 г. около 13:00 часа на републикански път П99, в района на км 35+500, при управлението на л.а. „Рено Меган“, рег. №А...ММ, водачът на автомобила И.Д.Х. нарушил правилата за движение по пътищата като предприел маневра – завои наляво за навлизане в крайпътна територия (паркинг на резерват Ропотамо), с което отнел предимство на насрещно движещия се мотоциклет „Априлия СЛ100 Фалко“, рег. №ТХ....А, управляван от А.Р.К., вследствие на което мотоциклета се ударил в лекия автомобил и в резултат на това била причинена смъртта на П. В.а Г., като неоснователен и недоказан

ОСЪЖДА „ДЗИ – Общо застраховане” ЕАД, ЕИК-121718407, гр. София да заплати на адвокат В. Н. сумата 9959.33 лв. (девет хиляди деветстотин петдесет и девет лева и тридесет и три стотинки), представляващи възнаграждение на адвоката за една инстанция на основание чл.38 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА „ДЗИ – Общо застраховане” ЕАД, ЕИК-121718407, гр. София да заплати по сметка на Окръжен съд – Шумен сумата от 5 309.33 лв. (пет хиляди триста и девет лева и тридесет и три стотинки), като държавна такса за разглеждане на настоящото производство до размера на уважените искове.

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд гр. Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Шумен: _____